

İlim ve Hayat
Prof. Dr. Ali AKPINAR

Bereketeye Ermek İçin,
Ateşe Girmek,
Ateşte Yanmak Gerek!
Yanmadan Olmaz!

Yüce Allah, kalplerin yöneticisidir. O, kalpleri dilediği gibi yönetir. Bir hadiste “Ey gönülleri yöneten, evirip çeviren Allahım, Sen benim gönlümü dinin üzere sabit kıl,” diye dua edilerek bu gerçeğe işaret edilmiştir. Yine Peygamberimiz, “Kalpler Yüce Allah’ın kudret parmakları arasındadır, O kalbin düzgün olmasını isterse onu düzeltir, sapmasını isterse de onu saptırır”¹ buyurmuştur. Zaten kalbe de sürekli değişip dönüştüğü için bu isim verilmiştir.²

Bir ayette de “Biliniz ki Allah kişi ile kalbi arasına girer”,³ buyrulmuştur. Bunun anlamı şudur: Allah, mümin ile küfür arasına girer; kâfir ile iman arasına girer. Mümin ile küfür arasına engel olur ve onun küfre düşmesine mani olur. Kâfir ile iman arasına engel olur, onun düşünüp inanmasına mani olur. Sonuçta her şey O’nun izni ile olur.⁴ Tabî ki O, kime ne vereceğini iyi bilir, imanı hak edene imanı lütfeder, küfre müstahak olana da küfrü müyesser kılar. O, gönül dünyasına muttalidir, kimin kalbinden ne geçirdiğini, ne düşündüğünü ve neye niyetlenip yöneldiğini bilir, ona göre de yaratır ve yöneltir.

Allah Kelamı Kur’ân Gönüllere Seslenir, Onları Değiştirir, Dönüştürür ve Yönetir!

Kur’ân-ı Kerim, gönüllerin yöneticisi Allah’ın kelamıdır. O’nun kelamı da öncelikle gönüllere hitap eder, gönülleri titretip harekete geçirir, değiştirir, canlandırır ve onları inşa edip kurar. Kutsal kitabımızın temel özelliklerini açıkladığımız önceki yazılarımızın birinde şunları söylemiştik:

*Kur’ân kişilerin önce gönülleri-
ne hitap eder, duygularını harekete
geçirir ve gönülleri ihyâ eder. Onun
kelime ve cümle yapısındaki eşsiz-
lik, uyum ve ahenk kulakları etkiler,
ardından gönüllere işler, yürekleri
hoplatır. Gönüllerde yer eden en-
gin manalar, yüreklerle sığmaz olur
ve dış dünyaya taşar.*

*“Müminler o kimselerdir ki, Allah
anıldığı zaman yürekleri ürperir, O’nun
ayetleri kendilerine okunduğu
zaman imanlarını artırır ve Rableri-
ne tevekkül ederler.”⁵*

*“Allah, sözün en güzelini, (Kur’ân’ın
ayetlerini güzellikte) birbirine
benzer, ikişerli bir Kitap halinde in-
dirdi. Rablerinden korkanların, on-
dan derileri ürperir, sonra derileri
ve kalpleri Allah’ın zikrine yumuşar.
İşte bu Kitap Allah’ın rehberidir. Di-
lediğini bununla doğru yola iletir.
Ama Allah kimi sapıklığında bırakır-
sa artık ona yol gösteren olmaz.”⁶*

*“Muhakkak ki bunda, kalbi olan,
yahut şahid olarak (zihnini toplaya-
rak dikkatle) kulak veren kimse için
bir öğüt vardır.”⁷*

Bunun için Kur’ân, kalpleriyle akledenlerden, kalpleri körleşenlerden⁸, kalpleri katılaşınlardan⁹ ve kalpleriyle anlamayanlardan¹⁰ bahseder ve şöyle bağlar: “Kur’ân’ın anlamını düşünmüyorlar mı? Yoksa kalplerinin üzerinde kilitleri mi var?”¹¹ Artık Kur’ân’ın dokuyup işlediği yürekler hep iyi ve güzel şeyleri barındırır, hep hayırlı niyetlerle harekete geçer. Vahyin donattığı o yüreklerin sahipleri ise, hep hayırları söyler ve işler.

Fotoğraf:
Hulusi GÜLSEREN

Allah'ın Seçkin Kulları Gönülleri Fetheden Erlerdir!

Peygamberler başta olmak üzere Yüce Allah'ın vahyine/ mesajına gönül kulağını veren, onun öğretileriyle gönlünü inşa eden gönül adamları da, gönüllerin fethi için çırpınan gönül fâthileridir. Onlar, alıcılarını Yüce Yararıcıya çevirip onun ışıklarıyla gönüllerini ısıtan ve ışıtan; daha sonra da O'nun nuruyla O'nun kullarını ısıtıp ısıtmak için çalışıp gayret eden erlerdir. Onlar can u gönülden inanan, inandıkları gibi yaşayan, gırtlaktan değil gönülden gönül diliyle konuşan, gönüllere seslenip gönüllerde taht kuran kimselerdir.

Onlar gibi olmak için Kelamullah ile beraber olmak, vahiy ile irtibatlı yaşamak, vahiy atmosferine girmek ve o atmosferde yaşamak gerekir. Onlar gibi yanmak, pişmek, olgunlaşmak gerekir. Bunun için de vahiy nurunun içerisine girmek, o nurun nâr görünen sıkıntılarını çekmek, davanın çilesini/derdini çekerek hamlıktan kurtulmak gerekir.

Nârdan, Nûra Ermek!

Kur'ân vahiy atmosferlerini anlatan ayetlerle doludur. Bu ayetler vahiy esnasında peygamberlerin yaşadığı ruh halini anlatır. Onların vahiy atmosferi içerisinde nasıl kendilerinden geçtiğini, nasıl rahmet-bereket ve nura gark olduklarını anlatır. Sonuçta onların vahyin nuruyla nasıl dolduklarını, donandıklarını, bilindiklerini anlatır. Bu tablolar da vahye muhatap olan, peygamberlerin yoluna baş koymuş, onların izinden gitmek

ve onların şefaatine mazhar olmak isteyen bizlere de mesajlar vardır.

İşte bu eşsiz tablolardan bir kaçı:

Hz. Musa Peygamber Kutsal Tûr Vadisinde. Ona şöyle seslenilir:

“Mûsâ, o ateşin yanına gelince kendisine ‘Ey Mûsâ!’ diye seslenildi.

Ben, benim ben, senin Rabbin! Pabuçlarını çıkar. Çünkü sen, kutsal Tuvâ Vâdisindesin.

Ben seni seçtim, şimdi vahyolunanı dinle.

Muhakkak ben, evet ben Allah'ım, benden başka tanrı yoktur. Yalnız bana kulluk et ve beni anmak için namaz kıl.”¹²

“Oraya gelince o mübârek yerdeki vadinin sağ kıyısındaki ağaçtan kendisine şöyle seslenildi: ‘Ey Mûsâ, Benim, ben, âlemlerin Rabbi Allah!’

Oraya gelince kendisine seslenildi: ‘Ateşin içinde bulunan da, çevresinde olan da mübârek kılındı. Âlemlerin Rabbi Allah, eksikliklerden münezzehtir.’

Ey Mûsâ, gerçek şu ki ben, güçlü, hüküm ve hikmet sâhibi olan Allah'ım!”¹³

Ayetlerde geçen yerin mübarek kılınması, oranın mukaddes olması ve bereketlenmesi anlamınadır. Oranın mukaddes olması ve bereketlenme sebebi, Yüce Allah'ın Hz. Musa ile konuştuğu yer olmasıdır.¹⁴ Şu ev-

rende bulunan yerlerin en şerefli, sevenlerin görüşüp buluştuğu yerdir şüphesiz!¹⁵ Demek ki vahiy indiği yeri bereketlendiriyor, bizim gönlümüze, beynimize, söylem ve eylemlerimize vahiy inerse vahiy onları da bereketlendirecektir. Evlerimizde, iş yerlerimizde vahiy gündemde olursa, oralar da bereketlenecek, huzura erecek ve şer odaklarının kirlerinden arınmış olacaktır.

Bunun tersi de böyledir: Vahiyden uzak ve kopuk olan gönüller, beyinler, söylem ve eylemler bereketten nasibi olmayan güdük şeylerdir. Vahyin gündemde olmadığı yerler de bereketsiz, huzursuz yerlerdir. İnsanı, yer ve zamanları mübarek kılan vahiydir, onların vahiyle irtibatlı olmasıdır. Nitekim

ayetlerde Kur'ân'ın indiği gece, mübarek gece¹⁶ diye anılmıştır.

Ayetlerde geçen ateş, nurun uzaktan görüntüsüdür. Evet vahiy nurdur, uzaktan ateş gözükene de Allah'ın nurudur.¹⁷ Hz. Musa'ya o uzaktan nâr/ateş olarak görünmüştür. Zaten nimetler külfetlerle beraberdir. Gülün dikeniyiyle güzel olduğu gibi. Vahiy almak, anlamak ve yaşamak da zahiren zor ve meşakkatli görünebilir. Ama onun yanına yaklaşıldığında, hele bir de onun içerisine girildiğinde artık o nâr, nura dönüşecek; kul nurun içerisinde nurlanıp aydınlanacak, ısıyıp ısınacak, olgunlaşıp kemalle erecektir.

Ayette söz konusu edilen ağaç ise, vuslat ağacıdır. Muhabbet bahçesinde kök salmış, dalları göklerin safiyetine uzanmış,

meyveleri kurbet/yakınlık/ibadet olan bir ağaç. Onun yaprakları dosta yakınlıktır, onun çiçekleri ise rahmet ve sürur esintileriyle açar.¹⁸

“Ateşin içinde bulunan da, çevresinde olan da mübârek kılındı. Âlemlerin Rabbi Allah, ek-sikliklerden münezzehtir.”

Ateşin içerisinde bulunan, vahiy ortamının içerisine girmiş olan Hz. Musa'dır, onun çevresindekiler ise melekler yahut ateşe yakın olmak isteyen kimselerdir.¹⁹ Buna göre berekete ermek için, kaynağa ulaşmak, kaynağa girmek, ondan gıdalanmak gerekir. Bu ise, Allah'ın çok az sayıda kullarına nasip olur. Onun çevresinde, yakınında bulunmak da güzeldir. Ama en kötüsü, o kaynaktan uzak olmak, ona sırt çevirmek ve

onunla irtibatı kesmektir. Bu ne acı bir durumdur!

Şu ayetler de, Hz. Peygamberin yaşadığı vahiy atmosferlerinden sadece birini anlatıyor:

“Onun okuduğu Kur’ân, kendisine vahyedilen vahiyden başka bir şey değildir.

Onu, müthiş kuvvetleri olan biri öğretti;

Üstün akıl sahibi melek. Doğruldu;

Kendisi yüksek ufukta iken.

Sonra yaklaştı, yere doğru sarktı.

Muhammed ile arasındaki mesafe iki yay uzunluğu kadar, yahut daha az kaldı.

Onun okuduğu Kur’ân kendisine vahyedilen vahiyden başka bir şey değildir.

Gönül gördüğünde yanılmadı.

Onun gördüğünden kuşku mu duyuyorsunuz?

Andolsun, onu bir inişinde daha görmüştü;

Sidretü’l-Müntehânın yanında,

Ki onun yanında oturulacak bahçe vardır.

Sidre’yi kaplayan kaplıyordu.

(Muhammed’in) Gözü şaşmadı ve azmadı.

Andolsun, Rabbinin büyük âyetlerinden bazılarını gördü.”²⁰

Bu ayetler Kur’ân’ın Allah kelamı olduğunu, Hz. Peygamberin onu Allah’tan aldığı gibi insanlara ulaştırdığını anlatması yanında; vahiy karşısındaki ciddî ve vakûr duruşunu da anlatmakta ve bize mesajlar sunmaktadır. Buna göre bizler vahyin karşısında, benzer ciddiyet ve vakarla durmalı, gönül alıcılarımızı bütünüyle ona çevirmeli, onunla erimeli, dolmalı ve onun doğrultusunda bir hayatın adamı olmalıyız.

O halde gönüllerimizin bereketlenip huzura ermesi için... Düşüncelerimizin bereketlenip hakikati keşfetmesi için... Söylemlerimizin bereketlenip haki-

katleri terennüm etmesi için... Eylemlerimizin bereketlenip salih ameller olarak bizi ebediyete taşıması için... Ömürlerimizin bereketlenip nitelikte sayılı olsa da nicelikte uzun olması için... Nesillerimizin bereketlenip aramızdan dua okuyup hayır defterlerimizdeki hayırların artmasına vesile olması için... Yaşadığımız yerlerin bereketlenip huzur ve sükûn yurduna dönüşmesi için... Toplumun bereketlenip huzur ve hayır toplumuna dönüşmesi için... Dünyamızın bereketlenip selam yurdu haline gelmesi için... Evet, tüm bu güzelliklerin olması için vahiyyle irtibatlı olmak vahiyyle buluşmak, vahiyyle beslenmek, vahiyyle yaşamak gerekir. Dış görünüş itibarıyla zorlu ve meşakkatli de olsa, iki dünya mutluluğu için, ebedî saadet için bu kaçınılmazdır.

Alıcısını vahye çeviren, hep vahiyyle olan, vahiyyle beslenen, hayatını vahiy atmosferleri içerisinde yaşayan, gönül erlerine selam olsun!

Dipnot

- 1- İbn Kesîr, *Tefsîr*, II, 298.
- 2- İsfehânî, *el-Müfredât*, s, 620.
- 3- 8Enfal 24.
- 4- İbn Kesîr, *Tefsîr*, II, 298.
- 5- 8 Enfal 2.
- 6- 39 Zümer 23.
- 7- 50 Kaf 37.
- 8- 22 Hac 46.
- 9- 2 Bakara 74.
- 10- 7 Araf 179.
- 11- 47 Muhammed 24.
- 12- 20 Taha 11-14.
- 13- 27 Neml 8-9.
- 14- İbnü’l-Cevzî, *Zâdü’l-Mesîr*, VI, 218.
- 15- Kuşeyrî, *Letâifü’l-İşârât*, III, 65.
- 16- 44 Dühân 3.
- 17- Kurtubî, *el-Câmi’*, XIII, 158.
- 18- Kuşeyrî, *Letâifü’l-İşârât*, III, 65.
- 19- İbnü’l-Cevzî, *Zâdü’l-Mesîr*, VI, 155; Kurtubî, *el-Câmi’*, XIII, 158.
- 20- 53 Necm 4-18.